

CLIMBzin

Občasný zpravodaj HO Sokol Uh. Brod

červenec 2006, číslo 5

Co řekla

Marcela „Macek“ Leblochová

po neúspěšném pokusu o flash jednoho 6c v Arcu:

„Chtěla jsem to dát volně a najednou jsem zjistila, že se držím expresky...“

Intele insajd:

Naprosto neuvěřitelných 9 (!!) stran čtení

Höllental - začátkem prázdnin podnikla čtverka sokolíků tradiční návštěvu vykřičené rakouské oblasti.

Grossglockner II - aneb jak to viděl Masi. Popis zajímavého výstupu Palavičeho kuloárem + dobré fotky...

Jak to vidí - Míša, přítelkyně Póla a Pólo, přítel nás všech? - rozhovor o lezení a životě s lezcem.

Nové oblasti v Chříbech - je to ještě vůbec možné, aneb jak nejezdit daleko za onsajty.

Macek v akci - popis a rozbor nehody na Skalce u Trenčína a taky jak se vlastně má první dáma uherskobrodského lezení.

Hot sport news - nejdůležitější sportovní počiny v našem klubu (takže vlastně na světové scéně).

Co sa chystá - v nejbližší době za akce?

Du jš spík ingliš? - Mackův lezecký slovník Anglicko - Český, díl první - HARDWARE.

Rubrika na přání - tentokrát pro zamilované účastníky letních open air festivalů...

Kreslený ftip - další veselá momentka ze života člena uherskobrodského TOP týmu. Tentokrát v cizím jazyce.

Zmer si ho!!! - zapoj se do výzkumu BBC...

Heslo letošního léta:

Dobrý lezec si najde těžké místo i v lehké cestě!

Höllental

Je začátek prázdnin. Pro většinu lidí to nic neznamená. Mě ale začíná dvouměsíční dovolená. Letos neplánuju žádnou dalekou cestu k polárním kruhu ani nikam jinam. Ale takové ty tradiční výjezdy, mezi které patří i sváteční Höllental tu zůstávají. A tak se drkotáme s Honzou, Masim a Pólem po našich silničkách na přechod do Rakouska. Trochu se za Vídní prospím se sluchátkama v uších a už parkujeme na parkovišti s tábořištěm Kaiserbrunn. Lidí není zas až tak moc, čekali jsme to horší. Chvilíčku posedáváme v autě, stavíme stany a pak běžíme ještě rychle nahoru na Runa-Runa, Ga-gaga-gaa a Westside story. Zkrátka takové rozlézací odpoledne.

Večer v táboře nám „zpřijemňují“ místní hiphopoví houmlésáci. Dva borci, co přišli o střechu nad hlavou, sem přijíždějí každý den po práci, chlastají do němoty (oni vlastně spíš do dost hlasitého řevu) a pouští si dost nahlas nějaký hause, hip-hop a další veselé hudební žánry.

Brzo ráno vyrážíme do stěn Stadlwandu. Plán je jasný – my s Honzou chceme dát Daham is Daham. Podle popisu Jelena a Petry z Greensportu očekáváme nástup tak na 3 hodiny po strašlivém suťovisku – prostě bés a hrůza. Smůla! Nástup je mnohem kratší a suťovisko menší. To ale pochopíme až když už pochodujeme téměř po vrcholové holině. No nic. Nakonec nás ten den zachraňuje krátká sedummínuska Witchkraft na Vordere Stadlwand.

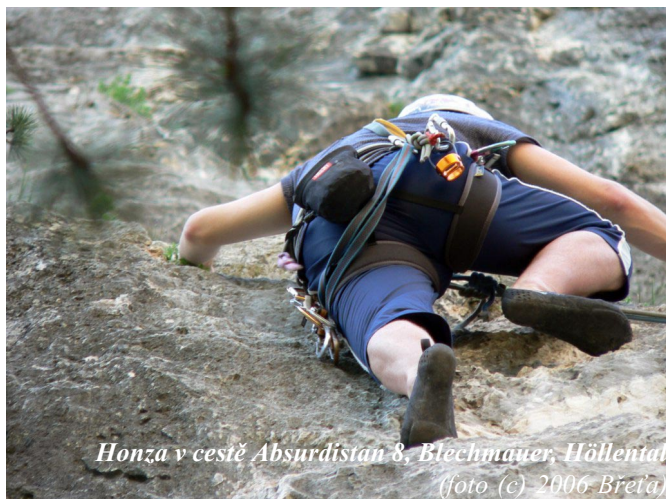
Další den jsou v plánu prásky ve stěně Blechmauer. Masi s Pólem jdou klasickou cestu Blechmauerverschneidng za 6 s jiným nástupem. Já s Honzou nastupujeme do Absurdistanu. Absurdistan je nádherná cesta, která vede více méně vlevo od Blechmauera. První 4 délky jsou rozlézací a pak to na vás Absurdistan vypálí jakoby nic rovnou za osum. Chyběl kousek, ale onsajt je jenom jeden. Další 4 délky jsou za 7+, včetně traverzu obrovským převisem, včetně spáry, včetně zajímavého rajbasu

Pólo v nástupovém kotli cesty Daham is Dahm 7+ se sváčou v igelitce, Stadlwand, Höllental (foto (c) 2006 Honza)

– nádherné lezení. Po slanění chceme ještě zkusit Toy machine na stěně přímo nad silnicí, ale jaksi už to nejde.

Další den je ve znamení pokusu číslo 2 na Dahamu. Kde cesta začíná už víme a postupujeme ze začátku celkem rychle. Čím jsme výš, tím se nám cesta líbí méně a méně. Asi z půlky se rozhodujeme slanit. Je to sice možná nejdelší cesta v údolí, ale nejhezčí rozhodně není.

Honza v cestě Absurdistan 8, Blechmauer, Höllental (foto (c) 2006 Břeťa)

Je čtvrtek, poslední den našeho pobytu v údolí děr. Parkoviště je naprosto přeplněné. Většina aut nese českou SPZ. Občas jsou tu i poláci a maďaři a pak taky bojkovjani.

Chceme dát ještě před odjezdem jednu cestu. Něco krátkého s ještě kratším nástupem. Volíme opět stěnu Blechmauer. Jdeme s Honzou cestu, která tentokrát vede vpravo od Blechmauera a nese název Diesseits von Eden a maximální obtížnost 8 UIAA.

Břeťa v předposlední délce cesty Dissseit von Eden 8, Blechmauer, Höllental (foto (c) 2006 Honza)

Je to opět nádherná linie s fantastickými délkami za 7 a 8- a poslední délkou za 8. Užíváme si lezení i když první 8- boulder „hákuje“ přes pověšenou smyčku (to se prostě onsajtovat nedalo). Masi s Pólem nás pozorují od nástupu a my lezeme a máváme jim (vztyčeným prostředníčkem). Všechno jde docela hladce až do poslední délky, která začíná traverzem za 7+ a pokračuje přímo nahoru osmičkovým výlezem na vrchol. Problém je v tom, že nějaký dobrák odšrouboval z nýtů planžety, takže není do čeho cvakat presky. Nejdřív to zkouším, ale nakonec couvám a na vršek stěny se dostávám čtverkovým komínem. Slovy klasika: *Lepší živý posera, než mrtvý hrdina.*

Masi v 6. délce cesty Daham is Daham 7+, Stadlwand, Höllental (foto (c) 2006 Pólo)

Účastníci zájezdu: Honza, Masik, Pól a Břeťa.

Vylezené routy:

Masi a Pólo - Ga Gaga Gaa 6+, Westside story 6-, Witchkraft 7- Blechmauerverschneidng 6, Daham is daham 7+ (do poloviny stěny) a nějaké nástupy do dard na Blechmaueru.

Honza a Břeťa - Ga Gaga Gaa 6+ OS, Runa-runu 8- AF, Witchkraft 7- OS, Absurdistan 8 AF, Daham is daham 7+ (do poloviny stěny), Diesseits von Eden 8- AF (poslední délka za 8 nelezaná pro chybějící jištění).

-učitel -

Macek v akci

Středa 7.6.2006. Po období dešťů je konečně hezky. Přestože jsme byli včera na Kozlovi vyrážíme i dnes na naši oblíbenou Skalku. Kdoví jak dlouho pěkné počasí vydrží.

Po příjezdu zjišťujeme, že se nikomu moc nechce. Možná až na malého Kubu, který jediný nezíve. Taky cítím, že to dnes není ono. Do naší rozlézací sestry nastupují na 2x a pak maturuju u druhého borháku. Hrůza, dva týdny jsem pořádně nelezla. Následně Břeťa tahá Vaskovce. Moje dilema zda lézt na prvním Břeťa nekompromisně řeší stažením lana. Dolézám ke kruhu a je mi jasné, že dnes to v kuse nedám. Asi jsme to dnešní lezení měli nechat na zítra. Další cesta je Vzpomienka. Vynechávám. Není to můj „cup of tea“. Kubové dolezli Pekný kút. Ptám se jich zda mě v něm odjistí, že jo. Co by pro mě neudělali. Lezu to pěkně dlouho, bojuju snad v každém kroku. Fakt mě to dnes moc nejde. Nicméně se dostávám bez pádu až k prasátku. Ještě vybrat expresky. V této cestě je to náročnější než samotné lezení. Cesta vede celou dobu doleva. Po první expě se přicvakávám k lanu. Druhou, třetí a čtvrtou vycvaknu v pohodě. Přichází kluci. Vítek dal Vzpomienku. Je fakt dobrý. Zbývají mě vybrat ještě 2 expresky. Kubča volá ať je tam nechám, že si vyleze Černý převis. O K. Povolují lano a nechávám se spustit. Jde to hůř. Jsem už pod druhou preskou, když mě napadne největší blbost v životě a

odvakávám expresku, kterou jsem přicvaklá k lanu. Najednou jsem na zemi. Nechápu, kde se tam беру. Tak rychle. Řvu jak tur a mám co dělat, abych se nepo..... Příšerně mě bolí zadek, kterým jsem dopadla přímo na šutr. Otáčím se na břicho a snažím se nekřičet. Ještě v pátek mám na ruce obtisk zubů. Všichni na mě hledí jak vyorané myši. Proboha jak se to mohlo stát, že by mě malý Kuba pustil? To je blbost. Vždyť mě držel na pevně. Břeťa z Halucinačně volá jak to se mnou vypadá. Kluci mu vysvětlují co se stalo. Pořád mě to nedochází. Vůbec mě to nemyslí. Kontroluji zda můžu hýbat nohama, je to o.k. Pokouším se vstát. Pekelně to bolí a všechno se se mnou točí. Musím si zase lehnout nebo sebou seknu. Vůbec mě nevádí, že mám úplně nové tričko a budu špinavá jak čuně. Ani si nestěžuju, že je zem tvrdá, hlavně, že to tak neboli.

Přemýšlím, zda je to naražená kostrč nebo ne. Bude lepší nechat se zrengenovat ať mám jistotu. Minule jsem dostala vynadané, že jsem nedošla hned po úrazu. Oznamuji ostatním, že budu chtít závést do nemocnice. Všichni souhlasí. Odvazují se z lana. No víc nezvládnou. Kubča mě musí vyzout lezečky a navléknout, pravda trochu nešikovně, ponožky a boty. Prý děti by ještě mít nemohl. To chce cvik Kubčo. Konečně Břeťa slani. Balí lano a ostatní lezečky serepetičky, šileně mu to trvá. Pomáhá mě do auta. Upravuji si sedačku. Sedím ve předu. Kluci se galantně mačkají ve třech v zadu. Kubča ani neprotestuje, že mu v zadu bývá špatně. Celou dobu se vzpírám na rukách, aby to tak nebolelo. Po pár vtípech se trochu odreagovávám. V Trenčíně gentlemansky pouštíme na přejezdu vlak – 34 vagonů!!!! V Kostolné jsme je pro jistotu znovu přepočítali.

Konečně jsme v UB. Opatrně přeseďám do naší felcky a šupitem do UH na pohotovost. Břeťa porušuje Zákaz vjezdu a jede přímo před ambulanci. U okýnka hlásím co mě je a osobní údaje. Sestřička ihned dováží lehátko, takže si můžu lehnout. Ještě mě přikrývá dekou. No prostě pohoda. Břeťa umírá hladu. Naštěstí mě kdysi slíbil, že se mnou bude v dobrém i zlém. Mám na to svědky! Takže mu nezbývá nic jiného než se mnou vydržet.

Pan doktor mě posílá na rentgen, který je někde úplně jinde. Můj manžel je romantik a za svitu hvězdiček mě vozí po celé nemocnici. Nakonec přece jenom rentgen nachází. Ještě pár žďuchanců do dveří, kolečka se točí jak chtějí a předává mě do spárů rentgenologa, který mě nutí si lehnout na záda. Evidentně mě nemá v úmyslu zneužít, ale mučit! Asi se zblázním bolestí. Ještě jeden snímek z boku a na chvíli mě opouští. Když přijde opatrně mě pomáhá se přesunout na vozík. Tuším, že něco není v pořádku. Posílá mě na CT vyšetření. Dostávám strach z klaustrofobie. Ovlivněna televizí si představuji dlouhý černý tunel (temný tunel a na konci světlo - jasná smrt). Už mě odváží. Naštěstí je to jen takový široký most. Zase si musím lehnout na záda. Auuuuuuuuuu.

Už je to výsledek. Vícenásobná zlomenina křížové kosti S4 a S5 naštíplá S3. Bye, bye Americká direkto, Dahame a další letošní cíle. Zpátky do ambulance. „Budeme si Vás tu muset nechat, paní. Úraz je to velmi bolestivý. Doba léčení 4-6 týdnů. Dostanete injekci od bolesti.“

Nemám sebou vůbec nic. Jsem ještě ve věcech na lezení, celá od maglajzu. Loučím se s Břeťou, je skoro jedenáct. Na pokoji se ptám zda můžu jít na záchod. Nemůžu. Místo toho mi sestřička donese misu. Bože za co????!!!! Ještě si vyptám rohlík, abych alespoň trochu zahнала hlad. Návdavkem dostávám další pichanec. V noci moc nespím. Pořáda se mi zdá o práci. Uklidňuju se tím, že nikdo není nenahraditelný. Když konečně usnu, budí mě sestřička s teploměrem. Je teprve 5 hodin! Kolem půl osmé je vizita. „Paní máte trhliny ve svaté kosti.“ „????“ „Ani nevíte, že ji máte, že?“ Pan doktor je šprýmař, skupí na informace. Nic víc

neřekl. Na snídani mám 2 suché rohlíky. Přijali mě včera pozdě, snídane už byly objednané. Tak si říkám o injekci od bolesti. Rána jsou nejhorší, jak zjistím později. Po ní spím a budím se až na oběd. Točí se mě hlava a je mi na zvracení. Ten špenát můžou zase odnést. Místo toho si dám zas suchý rohlík. Zbytek dne i noci prospím. Jsem úplně sfetovaná. Není to zas tak špatný - všechno zaspím.

V pátek se ptám doktora kdy budu zase běhat. „Bude to pár týdnů trvat. 3 týdny, musíte ležet. Nesmíte chodit. Pak rehabilitace. Když budete brečet bude to trvat dýl.“ Odpoledne přijíždí Břeťa. Chci konečně vědět co jsem udělala za blbost, že je teď ze mě lazar. Po třetím nákresu to konečně pochopím. Nadávám si a je mě mizerně. Utěšuju se tím, že jsem mohla dopadnout hůř a nechodit už vůbec, tak nebudu chodit jen 3 týdny.

V pondělí mě pouští z nemocnice. Jedu k našim, kde budu do té doby, než začnu s pozvolnou vertikalizací o berlích. Berle mám předepsané na 2 měsíce. Když to půjde podle plánu, tak bych mohla stihnout oddílový výjez do Tater na konci srpna.

Holt za blbost se platí.

Pokračování

Po 3 týdnech se na kontrole ukázalo, že kost nesrůstá jak by měla a navíc se posunula o 1 mm. Následují další 3 týdny ležení, s tím rozdílem, že si můžu sama zajít na záchod.

Po 6ti týdnech se neobjevily další komplikace. Začínám chodit o francouzských holích. Ještě to bolí, ale je to mnohem lepší. Hlavně, že už nemusím pořád ležet.

Lézt budu moct až za 3-4 měsíce. S lezením je na čas konec. Po loňské bylinkové sezóně se rozhoduju, že si pořídím psa. Už se moc těším. Břeťa zas tak nadšený není.

Nehoda na Skalce

aneb poučme se s chyb a neopakujme je!

Motto: “Každá, i ta nejméně pravděpodobná chyba, se nakonec jednou stane!” Pit Schubert

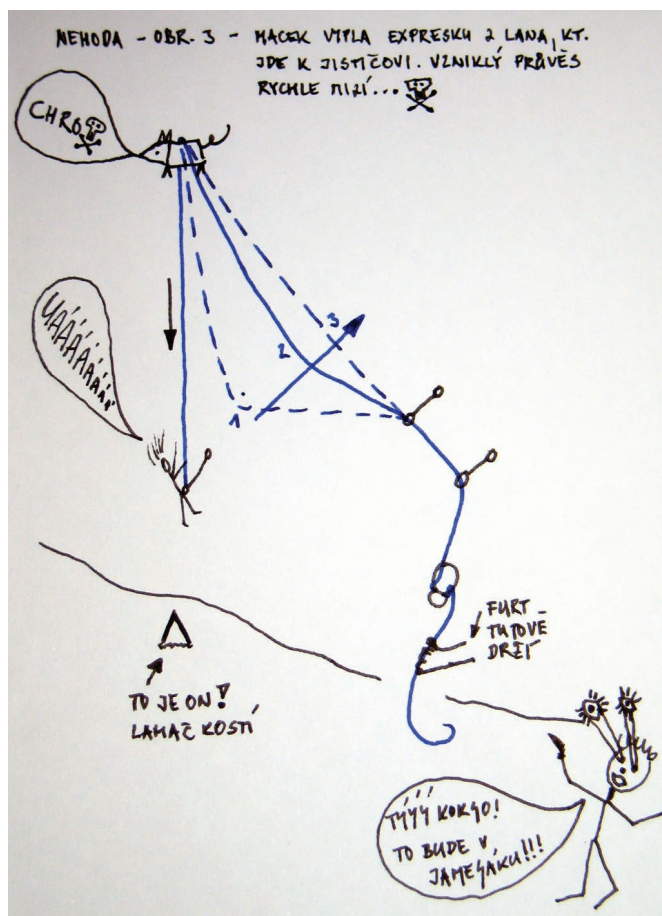
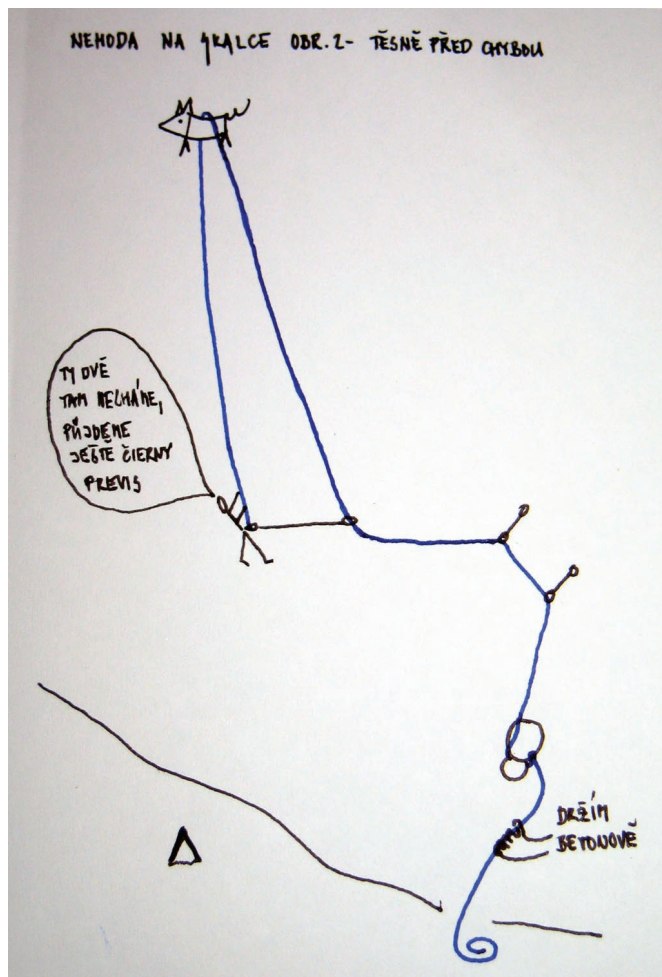
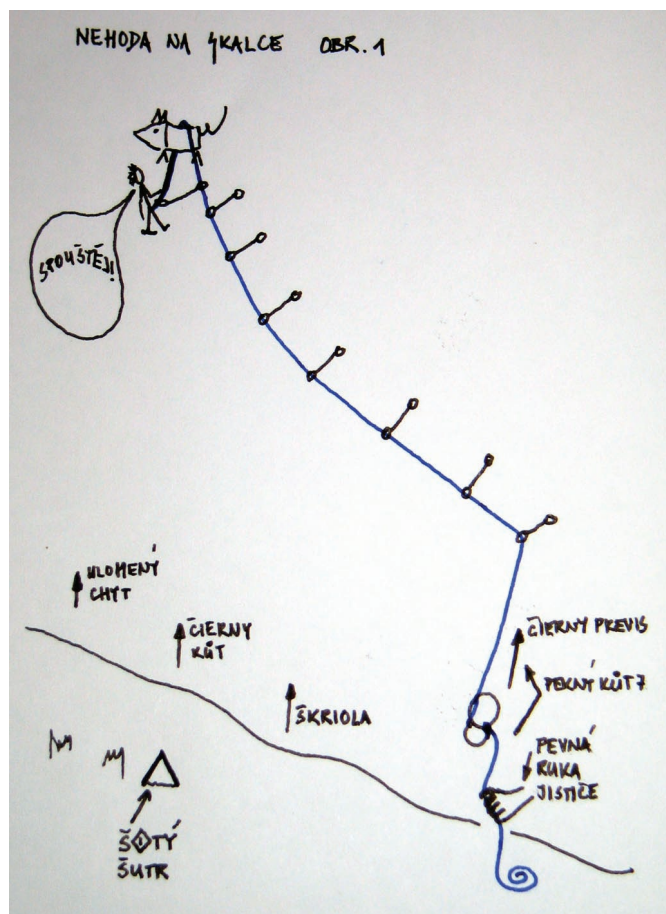
Je úterní odpoledne. Jako obvykle když je pěkně valíme ven lézt. Cílem je Skalka u Trenčína. Tento text se ale bohužel nebude zabývat skvělými výkony některých jedinců, nýbrž rozbořením nehody, která znamenala předčasný odjezd z místa činu a přímý přesun zraněného Macka do nemocnice.

Co se tedy vlastně stalo? Macek vylezla cestu Pekný kút. Byla ten den už poslední, kdo ji chtěl z naší skupiny lézt a tudíž se jala při spouštění vybírat expresky. Pro ty, kteří cestu neznají, nebo si nevzpomínají jen dodám, že cesta ubíhá celou dobu poměrně ostře šikmo doleva. Vybírání expresek tedy vyžadovalo připoutání se k lanu, které vedlo expreskami k jističi. Je to běžný postup, který jste už určitě použili v podobné situaci nebo v převisu stokrát. Spouštění a vybírání expresek probíhalo naprosto bez problémů. Mackovi zbývaly už jen poslední 2 expresky. Rozhodla se, že ty dvě poslední presa tam nechá, protože se ještě měl lézt Čierny previs. Aby jí nezavazelo lano vedoucí expreskami udělal to, co jí v daném případě připadalo naprosto bezpečné a logické – vycvakla se z tohoto lana. Najednou ležela o dobré 3, možná 4 metry níž. Přímo na kameni, který tam trčí na nástupu do Ulomeného chytu ze země. Pro pochopení toho, jak k tomu všemu došlo jsou pod textem obrázky, ze kterých je patrné, že si Macek vlastně vypnutím z lana vedoucího expreskami vytvořila jakýsi průvěs, který okamžitě, pod tíhou jejího těla, prosvíštel vratným bodem a k její smůle byl tak dlouhý, že ji lano pevně držené jističem nezachytilo. Jistič neudělal nic špatně – snad jen to, že ji mohl na takovou

blbost upozornit. Jak říká velký Guru bezpečnosti při lezení Pit schubert: *Pořád se vzájemně kontrolujte – nelezete sami a ten druhý je tam proto aby vás na případné chyby upozornil!* Je jasné, že každý jsme strůjcem svého štěstí a tak se na druhé nemůžeme pořád ve všem spoléhat, ale neustálá vzájemná kontrola je i pro naše dobro.

Milisekunda po pádu: Takhle nadávat jsem Macka už dlouho neslyšel (řekla: "Do prdele!"). Následovalo rychlé ukončení lezeckých akcí a převoz do UH na pohotovost traumatologické ambulance. Po prvotním vyšetření následoval rentgen, z kterého nebylo patrné žádné poškození – doktor fotograf si ale nebyl úplně jistý a Macek proto absolvuje ještě CT vyšetření. Výsledek: *mnohočetná fraktura s4 a s5, poškození s3 není vyloučeno*. Kdo už četl červnovou Montanu (to je ten časopis, ve kterém je toho v poslední době ke čtení čím dál tím míň), tak ví, že se jedná o poškození obratlů, které srostly v křížovou kost (*os sacrum*). Macek tak měla štěstí v neštěstí – v téhle části páteře se už nenachází mícha a tudíž nehrozí žádné další nepříjemné následky. Jediným nepříjemným výsledkem tak zůstává vynucená lezecká pauza (minimálně 3 týdny na lůžku a pak cca 2 měsíce rehabilitace a rekonvalescence) a pocuchaný Mackův morál – což možná bude nakonec ten největší problém.

Na závěr nezbyvá, než popřát Mackovi ať uzdravování netrvá příliš dlouho a ať se k lezení vrátí co nejdřív a ukáže nám všem co se v ní skrývá.

- první část Macek, druhá a obrázky učitel -

čti **CLIMBzin,**
posílíš mír!

Jak to vidí...

Míša, přítelkyně Póla

ClimbZin (CZ): Jak si myslíš, že by vypadala Pólova ideální dovolená?

Míša (M): To by buď visel na laně se svými přáteli nebo v hospodě u pivka.

CZ: Čím Tě dokáže spolehlivě naštvat?

M: Absolutní absenci jakéhokoliv plánování.

CZ: Je něco čeho se bojíš?

M: Výšek a hadů.

CZ: Umí vařit? Co vaří nejraději?

M: Nejraději vaří maso. V Londýně hodně dělal indické žblebty, hodně ostré.

CZ: Kdy Ti Pólo leze na nervy?

M: Pořád. To je asi blbá odpověď. Těžko říct tak z hlavy.

CZ: Jak se dostal k lezení?

M: To Ti řeknu zcela přesně. To jsme byli před pár lety na zaplaceném pobytu, kde byly různé adrenalinové sporty. Mezi nimi lezení. Tam ho to chytl.

CZ: Co ho na lezení nejvíc baví?

M: Adrenalin a překonat sám sebe, protože se bojí výšek.

CZ: Bavíte se doma o lezení.

M: Jo, já to spíš jen poslouchám.

CZ: Víš jaké má cíle?

M: Ložit sedmičky a pak devítky.

CZ: Kdy se vezmete?

M: V sobotu, ale ještě nevíme, v které pětiletce.

A jak to vidí Pólo,

přítel nás všech

CZ: Co Tě na lezení nejvíc baví?

Pólo (P): Co já vím, že se mnou lezou baby. Stále čekám, že potkáme zájezd ženských v horošколе.

CZ: Jaké máš v lezení cíle?

P: Tak přeléztněco těžšího než učitel. To bych měl začít trénovat, do prdele.

CZ: Kdy Ti bylo v horách nejvíc úzko?

P: Na Badilu, jestli jsou to hory. Při přelézání plotny bez jištění. Masi mě musel držet nohy, které mě ujížděly. Pak jsem pomáhal já Masimu.

CZ: Dovolíš svým dětem lézt?

P: Já, jasně. Budou lézt dřív jak chodit.

- pro ClimZin se ptal Macek -

Rubriku JAK TO VIDÍ... sponzoruje značka

5.15

Hot sport news

Se super sportovními výkony se roztrhl pytel. Čtete a žasněte:

Vítek Šobán dal na konci května suše **Kopytem sem, kopytem tam za 8-** na Kozlovi **PP**. Tenhle výkon ale v jeho případě není ničím zvláštním. Od té doby překonal několik zajímavých cest v dobrém stylu. Hned 7. června, ač mírně nachlazen, bouchl **Vzpomienku 8+ PP** na Skalce. V půlce července pak přidal **flash cesty Jiné časy 8-** na Vaňouskách v Krase, **Amigo 8- PP** na druhý pokus na Prečíně a **flash cesty Na pamiatku Zlate 8-** na Manině!

Dobře to na skalkách hrne i **Honza Lekeš**: začátkem června dal na Skalce konečně „najtřašju sedmu na Slovensku“ **Vaskovci 7 PP**, o pár dní později přidal na Kozlovi **Gorilího samce varianta 7+ PP** a **Kopytem sem, kopytem tam 8- PP!**

I přesto, že **Radek Gabrhel** nejždí často, podařilo se mu vylézt několik zajímavých cest. V Krase bouchl **flash** v půlce července **Jiné časy 8-** a v půlce srpna **flešnul** vytrvalostní **sedmu Píla** na Manině.

Ostřílený **Kubča Jurčik** už taky konečně zdolal obávané **Vaskovce 7 RP**. V Krase dal **flash Jiné časy 8-** a na Skalce vylezl celkem těžké **Nebezpečné pády za 7+ RP**.

Zazanamenáníhodný výkon podala i **Macek Leblochová**, když ve středu 9. 8. **definitivně odložila francouzské hole** a začala zase (po dvou měsících) chodit po dvou.

Několik interesantních přelezů má za sebou i **učitel Břet'a Lebloch**: Prečín – **OS Amigo 8-** a **OS O čo ti ide 7+/8-**; Skalka – **RP Halucinačná 9-** a **PP Čoro-moro 9-**. Břet'a už má za sebou letos přes 250 výstupů.

Břet'a Lebloch a **Honza Lekeš** se v Hollentalu moc s ničím nepárali a dali si ve stěně Blechmayer dva docela zajímavé asi 220 metrové bigwally: nejdříve zdolali **AF cestu Absurdistan 8** a po té i cestu **Selsseit von Eden 8**, ve které ovšem museli vynechat poslední délku, z níž někdo ukradl planžety z nýtů (nejtěžší lezené místo tak bylo „pouze“ za 8-). Více viz článek o Hollentalu v tomto čísle.

Martin Masik Masař s **Radekem Gabrhelem** se vydali na **Tre Cime**, kde zdolali klasickou **Žlutou hranu 6+**.

A protože jsem viděl na předtatranské schůzi Šerpu, tak vím, že **Šerpa ty Alpy na lehkou přežil!**

- redakce -

Co sa chystá?

- ve chvíli, kdy většina z vás drží v ruce toto, zatím poslední číslo, CLIMBzinu, pravděpodobně sedíte někde na povale na Brčálce a užíváte si **oddílový výjezd do Tater**.

- **v sobotu 2. září 2006** se uskuteční **3. ročník** extrémního bajkolezeckého závodu **Chřibský Hnědák**. Závod tentokrát povede přes následující skály: Barborka, Zbojník, Cvičitel'ská skála (více o tomto štruu v tomto čísle), Osvětímanky, Kozel, Budačina a Břestec'ská skála. Z UB jsou zatím jisté 2 závodní dvojky (Masi - Pólo a Kubča - učitel). Přidejte se taky!!! Více na www.climbers-uh.net

- kluci z Nivnice prý dokončují ve vesnici Jana Ámose venkovní stěnu, takže se těšíme na kolaudační akci spojenou s dobrou lezení a taky na to, jak tam v zimě uděláme nějaké dry-toolingové závody.

- redakce -

Nové oblasti v Chříbech

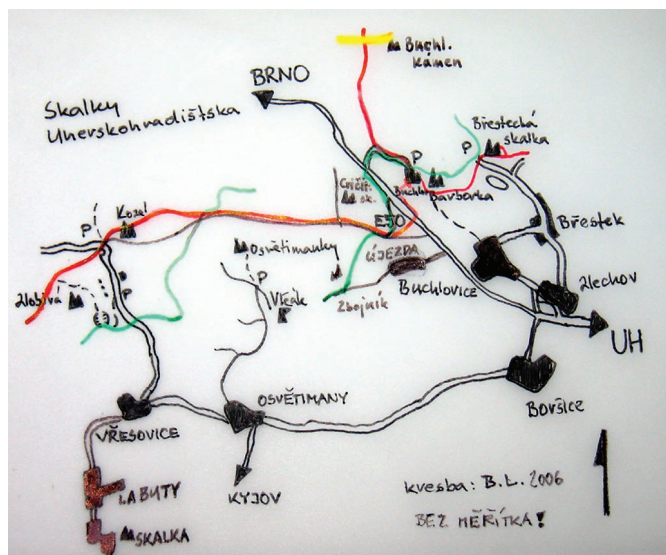
Taková malá Skalka u Trenčína!!!

No na tři vykřičníky to snad ani není, ale přece jenom, jak říkal Kuba Novák: *Je to super, když to tu spojíš s Kozlem a Kozla při tom vynecháš!*

Kus skály, o kterém Kuba v předchozí větě hovoří se nachází nad vesničkou Skalka (, která získala jméno právě podle tohoto kameného útvaru), nedaleko Ježova (to je místo, kde ježci dávají dobrou noc, a odkud pochází Macek) (viz nákres na konci článku). Už asi před 8 lety, když jsem tam s mackem asi půl roku bydleli u jejich rodičů, jsem Skalku často obhlížel. Je situována ve vlhkém lese, materiál měkký a drolivý tak, že když postavíte nohu na stup, okamžitě se vám pod lezečkou vytvoří z vysolených zrníček písku kuličkové ložisko, po němž odjede bota i s vaší nohou víc než ochotně směrem k nástupu. Tenkrát jsem si říkal, že to nemá cenu.

Měkkosti materiálu odpovídá i modelace skály erozními činiteli – je naprosto odlišná od všeho, co se v Chříbech dá nalézt a až příliš nápadně se podobá českému písečku někde v Ádru nebo na Prachově.

Roky plynuly, starosta Skalky dal stromy v okolí skály vykácet a na nástupu se začali objevovat další lidé (Michal Gyláni, Svišť a další). Podle slov Svišť'a jediný Michal sebral dost odvahy, domluvil se starostou, obešel skálu shora a začal do měkkého pískovce vrtat dlouhé díry pro kruhy, které bylo v této extrémně měkké skále nutné použít. Vzniklo tu celkem řekněme asi 10 směrů, dlouhých tak 10 (ale spíš méně) metrů. Obtížnost cest je od 6+ po zatím nejtěžší vylezenou linku za 8+/9-. Jsou tu ale ještě 2 nepřekonané projekty, ve kterých poctivě nacvičuje Svišť. Užít si můžete i klasickou piskařskou spáru (asi za 7), do které se hodí vzít smyčku s uzlíkem, protože kruh je až nahoře. Taký je tu těžký ukloněný rajbas (8-). Nejlehčí cesta je za 6+ a jmenuje se Vaskovci (výslovnost je podle Svišť'a *Vaskouci*) a nejtěžší dosud vylezená linka se jmenuje Finále. Prostě taková malá Skalka v Chříbech.

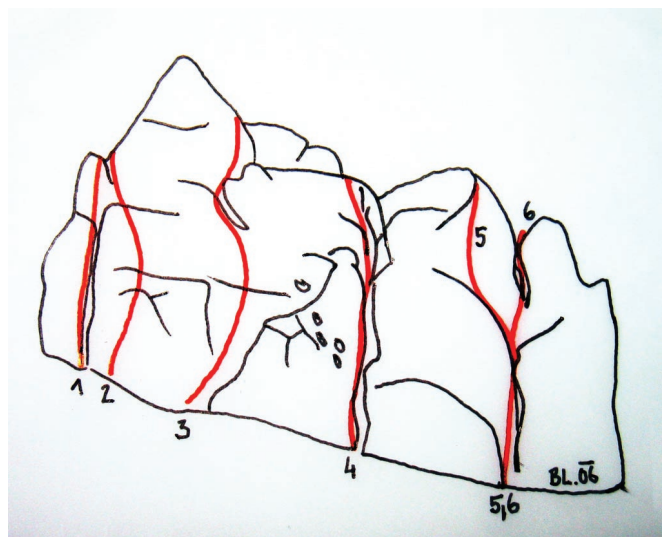
Cvičitel'ská skála

Na západním úbočí Holého kopce (548 m n. m.) leží další zajímavý šutr. Nejde o nový terén v pravém slova smyslu. Skála byla objevena a lezena již v minulosti. Naposledy byla popsána v průvodci *Moravské pískovcové skály (Houšť a Velisek, 1981)*. Skála byla málo lezecky kultivována a i proto téměř nenavštěvována. Renesanční zásah do stěn této věže udělali Michal Rožek a Marek Zavřel, kteří tak vytvořili další chříbskou

mikrooblast (pravděpodobně vhodnou pouze pro závod Chříbský Hnědák).

Ke skále se dostanete od Buchlovic. Za odbočkou do osady Újezda odbočíte po asfaltované cestě doleva. Cestu budete sledovat, až se napojíte na červenou turistickou značku, po které dorazíte na rozcestí Na pile (od E 50 asi 3 km). Zde odbočíme severním směrem do bočního údolí s potůčkem. Po 400 metrech odbočíme z cesty vpravo a strmým svahem vystoupáme ke skále viditelně z cesty (viz plánek).

Původně bylo na skále pouze několik výstupů ve strmé, až 20 metrů vysoké, severní stěně v obtížnosti 3 až 5. Kluci ale očistili i jižní ukloněnou stěnu. Obtížnosti nových cest nejsou známy. Na skále jsem nenašel jediný borhák nebo kruh!!!

Cvičitel'ská skála - severní stěna:

1. Levá spára 3, 2. Humusovka 5, 3. Středem stěny 5, 4. Solivka 4+, 5. Dolní část stěny 4, 6. Pravá spára 4+

- učitel -

Du jũ spík ingliš?

Mackův anglicko-český slovník lezecký - part 1 HARDWARE

bolt	/bolt/	nýt
bad bolted face	špatně vynýtovaná stěna	
	/baed boltid feis/	
the route is bolted	cesta je vynýtovaná	
	/d ru:t iz boltid/	
carabiner	/karabine/	karabina
climbing gear	/klaimik gir/	lezecká výstroj
clip it in	/klip it in/	cvaknout to do
equipments	/i'kwipments/	vybavení
figure eight descender		slaňovací osma
	/fig? eit di'send?/	
harness	/ha:nis/	sedák
head flash/light	/hed fleš/lait/	čelovka
helmet	/'helmit/	helma
houl bag	/houl baeg/	tahací pytel
chain	/čejn/	řetěz (slaňovací)
nut	/nat/	vklinělec
piton	/'pi:ton/	skoba
pitons popped	skoby se vytrhly	
	/'pi:tons popepd/	
portal ledge	/po:t(e)l ledž/	závěsná postel
prusik	/prusik/	prusik

prusik up	/prusik ap/	prusikovat
pulley	/puli/	kladka
rope	/roup/	lano
runner	/rane/	expreska
rup	/rarp/	tenká tvrdá skoba
sling	/slink/	smyce
to lock carabiner	zašroubovat karabinu	
	/tu lok karabin?/	
unclip/take it off	/an klip/teik it off/	vycvaknout
wire nut	/waie nat/	vklinělec s drátem

- Macek -

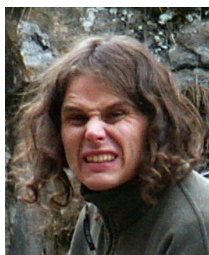
Grossglockner II

aneb jak to viděl Masi

O prodlouženém velikonočním volna jsme s Honzou a přespolní posilou Honzou 2, zvaným „Jencek“ vyrazili na nám již dobře známý kopec Grossglockner a jeho legendární Pallaviciniho kuloár. Pro Honzu to byl třetí pokus a pro Jencka premiérové zimní hory, takže o motivaci nebyla nouze. Po komedii z minulého roku a zjištění, že naše fyzické možnosti tělesných schránek jsou natolik chatrné, že Pallavicini se opravdu nedá dát za jeden víkend, jsme si na akci rezervovali 5 dnů.

Pohodový nástup z parkoviště Franze-Josefa neklapl, jelikož Hochalpenstrasse byla ještě uzavřená a tak nám nezbývalo než vyrazit z dědinky Heiligenblut. To znamenalo vzít sebou lyže a 5-ti hodinový nástup do bivaku se změnil ve dvoudenní s almarou na zádech.

Po té co jsme provedli povinnou obhlídku vesničky, zakoupení mapy (to abychom to tento rok trefili) jsme vyrazili již podle mapy směr ledovce Pasterze. Když už to dál nešlo autem, nastalo zběsilé přebalování a po nabalení almar s anténkami v podobě lyží

Masi a Honza nastupují společně s domorodým kuchařem na cestu pod Pallaviciniho. (foto (c) 2006 Masik)

jsme museli holt po svých. Naštěstí na mezky jsme si hráli asi jen půl hodky a po dosažení prvního sněhu se část nákladu přesunula z hrbu na nohy.

Za krásného slunného dne jsme obdivovali panoramata a neuvěřitelné množství vícedélkových ledů rozestých po údolí. Plán dorazit na parkoviště Franze-Josefa první den vzal za své, když nás zastavily holé jižní svahy.

Pohled na Honzu s Jenckem krácejících po bahnité louce v lyžácích by byl k popukání, kdyby to Honza neodnesl solidně oděnými kotníky.

Za místo prvního noclehu jsme tak zvolili Glocknerhaus a jeho wintertraum. Jaké bylo naše překvapení, když se Jencek vrátil s obhlídky s úsměvem od ucha k uchu. Důvodem však nebylo nějaké to zelené brčko sfouklé v závětrí, ale elektrický vařič značky MORA, elektrická kamna a podobné vymoženosti moderní civilizace. Takže nezbývalo než nahodit jistič a těšit se v teple na události časů budoucích.

Ráno nás čekal první sjezd k hrázy přehrady, který se neobešel bez solidních držkopádů. Ono ukočirovat 25 Kg na hrub v krustě

Nejvyšší kopec Rakouska, Grossglockner (foto (c) 2006 Masik)

Masi stoupá na svých speciálech k hotelu (foto (c) 2005 Honza)

*Podle tohoto snímku byl i Masi opravdu na vrcholu!
(foto (c) 2006 Honza)*

firn na špičku boty. V tomto terénu jsme se cítili natolik jistí, že lano zůstalo v batohu a nahoru valili současně, což nám ušetřilo spoustu času. Až k závěrečným ledům šlo vše jak ponení taková legrace jak se zprvu mohlo zdát. Pak už to bylo na pohodu až pod sestupový žlab nám známý z minulého roku. Tady jsme odložili lyže a boty a dál pokračovali pěšmo. Bez lyží se výstup značně zpomalil, jelikož brodění sněhem po stehna není zrovna sprinterská disciplína. A tak jsme do bivaku místo ve 14:00 na pohodu dorazili 20:30 kantáre. O historkách, kdy byl náznak „spoury“ hned v počátcích zbytkem mužstva potlačen a Honza málem prozkoumal ledovec z té vnitřní strany se rozepisovat nebudu.

Vrcholový den začal krapec později než by jsme si přáli a tak jsme z bivaku odcházeli se slušným časovým mankem. Pod odtrhovou trhlinou jsme tak stáli okolo desáté, ale už jen ve dvou.

Jencek poté co jsme ušli pár desítek metrů prohlásil, že to „nedá“ a vrátí se do „hotelu“ Glocknerhaus. Moc se nám to nezamlouvalo, ale co se dalo dělat. Takže matroš z Jenckova batohu putoval k nám a jedna vysílačka na oplátku k němu. Po instruktaži „kudy“, aby se vyhnul trhlinám, jsme si šli každý po svém. Jencek bude muset holt před těma „Šanonicama“ ještě hoodně potrénovat.

Odtahovou trhlinu jsme překonali bez větších problémů a plní očekávání jsme čekali, co nás potká dál.

Sníh až po kolena, led, firn? Byla to ta nejlepší možná varianta, másle, krom Honzova výletu slepým žlábkem a následujícím přelezu hřebínku free solo po ně zrovna pevné skále. Jak řekl „málem sem se posral“.

Lano jsme vytáhli až když se firn změnil v přemrzlý čistý vodní led. Čekali nás tři plné 60-ti metrové délky.

Ve druhé délce mě začala vrtat v hlavě myšlenka, že bych Honzu nechal na prvním zbytku výstupu, únava začínala být znát. Jaké bylo mé překvapení, když Honza po dolezu na štand vychrlil zcela stejný nápad.

Takže jsme na tom byli stejně a ve vedení jsme se střídali až do konce.

Po ledových délkách následovaly poslední dvě mixové, z níž ta první - klíčová, vyšla co čert nechtěl na mě. Jednalo se asi o 20-ti metrový skoro kolmý kaskádovitý výšvih vylétý ledem tak za III-IV. Potěšující byl fakt, že v těchto dvou délkách bylo fixní jištění, které by udrželo i tank. Sice bylo značně pořádku, ale bylo J.

Poslední délku táhl Honza a opět trefil špatný žlábek, ale po předchozí zkušenosti se raději vrátil a vylezl kudy měl. Na hřebenu ho přivítal celkem solidní fujavec, a poté co mě dobral, jsme mazali rychle na vrchol, nezbytné foto a hurá po normálce dolů.

Na ledovci pod hřebenem však spadlo mléko, a člověk byl rád, že si viděl na špičku nosu.

Když jsme nachodili pár bloudících koleček a nepomohl ani přítel s mapou, tentokrát na vysílačce, jsme zatroubili k nouzovému bivaku a zopakovali si tak lekci kopání záhrabu.

Noc strávená na batohu a lanách proběhla kupodivu celkem v pohodě a tak jsme ráno mohli rychle pokračovat v sestupu. Na chatě Erzherzog-Johann-Hütte jsme se už nestavovali, neb počasí zase začalo hrozit mlékem a to by asi už byla jiná sranda. Po sestoupení na ledovec Pasterze na nás už čekaly naše lyže skorosamochocky a od Jencka dárek v podobě gejši (čokoládové).

Na Glocknerhaus jsme se vrátili už za mírného deště a totálně kantáre, závěrečný hang od přehradu byl nekonečný. Jenda nás už nervózně vyhlížel s litry čaje, které bodly jak strýček Janáček za parného dne.

Zbytek dne jsme si užívali našeho vytopeného „hotelu“ s obsluhou. Jenckovi patří velký dík, za to, že se o nás staral jako máma a že nezburcoval horskou, když se s námi později nemohl spojit.

Uvidíme, příště si asi budeme muset nějakého kuchaře v „základním táboře“ opět pozvat.

Ráno už následoval jen šílený sjezd zpět do Heiligenblutu. Bylo to s pár pořádnými držkami, ale aspoň byla sranda. U auta už to šlo ráz na ráz, přesléct, lupnout vítězné pivo a rychle domů.

- Martin Masik Masař -

Každý správný climbér

čte

CLIMBzin

Občasný zpravodaj uherskobrodského
horolezeckého oddílu

Časopis podporovaný světoznámou firmou

OLD SPIČE

V příštím čísle mimo jiné:

Horké informace ze skalek i hor, ohlédnutí za oddílovým výjezdem do Tater, kreslený ftip, další lekce lezecké angličtiny, vyhodnocení výzkumu BBC, reklama, rubrika na přání, zajímavý rozhovor...

